

ע"פ 7931/18 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 7931/18

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופטת ע' ברון
כבוד השופט י' אלרון

המערער:

פלוני

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי באר
שבע ב-תפ"ח 31162-02-18 מיום 02.10.2018
שניתן על ידי סג"נ נ' זלוצ'ובר והשופטים ש' פרידלנדר
ו-ד' כהן

תאריך הישיבה:

כ"ז באלול התש"ף (16.09.2020)

בשם המערער:

עו"ד ירום הלוי; עו"ד אורית הלוי

בשם המשיבה:

עו"ד לינור בן-אוליאל

בשם נפגעות העבירה:

עו"ד רותי אלדר

פסק-דין

עמוד 1

1. ביום 17.1.2018 נרצח איתי מור ז"ל בדקירות סכין בחדר המדרגות של בנין מגוריו.

כמתואר בכתב האישום שהוגש נגד המערער, המנוח יצא מדירתו בשעת ערב להשליך אשפה, וכששב אל הבנין פתח את ארון החשמל הממוקם בקומה הראשונה בה התגורר המערער. המערער, אשר ישב בסלון דירתו אותה עת, שמע רעש מכיוון חדר המדרגות, הסתכל בעינית דלת דירתו והבחין במנוח כשהוא עומד מול ארון החשמל הפתוח. אז, נטל המערער סכין חדה בעלת להב באורך של כ-13 ס"מ ממטבח דירתו, פתח באיטיות ובשקט את דלת הדירה ורץ לעבר המנוח כשהסכין שלופה בידו.

מיד לאחר מכן דקר המערער את המנוח דקירות רבות ועמוקות, אשר מעוצמתן נשברה הסכין. המנוח התמוטט על הרצפה, מתבוסס בדמו, והמערער נכנס לדירתו ונעל אחריו את הדלת. המנוח הובהל אל בית החולים, שם נקבע מותו.

בחקירתו במשטרה הודה המערער במעשה.

2. עם הגשת כתב האישום המייחס למערער עבירת רצח לפי סעיף 300(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) הורה בית המשפט המחוזי, לבקשת בא-כוחו דאז של המערער ובהסכמת המשיבה, על קבלת חוות דעת פסיכיאטרית בעניינו של המערער.

בחוות דעת סגן הפסיכיאטר המחוזי, ד"ר ודים אהרונוביץ', נקבע כי בעת ביצוע העבירה היה המערער נתון במצב פסיכוטי פעיל, פעל תחת השפעה של מחשבות שווא של רדיפה מצד המנוח, ולא היה אחראי למעשיו.

יחד עם זאת, נקבע כי המערער כשיר לעמוד לדין, שכן הוא -

"מבין את המתרחש בבית המשפט ומזהה את בעלי התפקידים, מכיר ומבין את כתב האישום, מסוגל להבין היטב את ההליך המשפטי, להביא את גרסתו ולשתף פעולה עם בית המשפט".

בנסיבות אלה, בפרק הסיכום של חוות הדעת הומלץ אפוא על אשפוז פסיכיאטרי של המערער בצו בית משפט, לפי סעיף 15(א) לחוק טיפול בחולי נפש, התשנ"א-1991 (להלן: חוק טיפול בחולי נפש).

3. בדיון שהתקיים בבית המשפט המחוזי ביום 2.10.2018 הוקרא כתב האישום למערער והוא הודה במיוחס לו. לנוכח האמור בחוות הדעת הפסיכיאטרית, זיכה בית המשפט המחוזי את המערער מביצוע עבירת רצח בשל סייג אי-שפיות הדעת הקבוע בסעיף 34(ח) לחוק העונשין.

לצד זאת, קבע בית המשפט:

"על פי סעיף 15(ב) לחוק לטיפול בחולי נפש, התשנ"א-1991, ולאחר שהחלטנו שהנאשם [המערער - י' א'] עשה את מעשה העבירה בו הואשם, אך על פי הראיות שהובאו בפנינו ועל פי הסכמת הצדדים קבענו שהנאשם היה חולה בשעת ביצוע העבירה ולפיכך אינו בר-עונשין ושהוא עדיין חולה - בהסכמת הצדדים, אנו גם מצווים שהנאשם יאושפז".

לאחר שמיעת טיעוני באי כוח המשיבה והמערער, כמו גם דברי החרטה של האחרון, הורה בית המשפט על אשפוז למשך תקופת האשפוז המירבית הקבועה בסעיף 15(ד1)(1) לחוק טיפול בחולי נפש, דהיינו 25 שנות אשפוז.

4. המערער, באמצעות סניגורו הנוכחי, הגיש ערעור על הכרעת הדין (סגן הנשיאה נ' זלוצ'ובר והשופטים ש' פרידלנדר וד' כהן), בגדרו ביקש להתיר לו לחזור בו מהודייתו, בגין "כשל" בייצוגו בבית המשפט המחוזי.

טענת המערער בתמצית היא כי סניגורו הקודם "יעץ" לו להודות בכתב האישום ללא ניהול הוכחות, וזאת כאשר הודייתו זו לא הקנתה לו יתרון כלשהו, שהרי הוא עתיד היה "לקבל את אותה תוצאה עונשית", בלשונו, קרי, להישלח לאשפוז כפוי.

בנסיבות אלה טוען בא-כוח המערער דהיום כי ההודיה "הייתה טעות משמעותית שגרמה למערער לעיוות דין" מאחר שלשיטתו קיימות ראיות המעוררות ספק סביר באשמתו (שכן לשיטתו הוא "לא דקר את המנוח"), ולכל הפחות מלמדות שלא התקיים אצלו היסוד הנפשי הנדרש בעבירת רצח ("... או שאם אכן דקרו, הרי שעשה זאת ללא כוונת קטילה"). משכך לגישת בא-כוחו הנוכחי של המערער, העצה שקיבל מסניגורו הקודם עולה כדי כשל בייצוג אשר מצדיק להתיר לו לחזור בו מהודייתו.

5. כנדרש בעת העלאת טענה לכשל בייצוג, ביקש בא-כוח המערער את תגובתו של הסניגור הקודם והביאה לפנינו. במכתבו מיום 8.4.2019, הבהיר הסניגור הקודם כי הוא ייצג את המערער מטעם הסניגוריה הציבורית, לאחר ששלושה סניגורים קודמים הוחלפו בזה אחר זה, בעקבות מחלוקות שנתגלעו בינם לבין אמו של המערער, אשר שכרה את שירותיהם, בנוגע לאופן ניהול ההגנה.

הסניגור תיאר באריכות כיצד פגש את המערער מספר פעמים, עמד על גרסתו לאירוע ועל רצונו באשר לאופן ניהול ההליך בבית המשפט, והסביר לו את משמעות הדברים והשלכותיהם. הסניגור הבהיר, כי "לו היה [המערער] אומר, בכל שלב של הדיון או בכל מפגש או שיחה עימי, ולו ראשית אמירה המלמדת שהודאתו בבית המשפט אינה אמת, הייתי מבקש לאלתר שיתר לו לחזור בו מהודאתו".

עוד הדגיש הסניגור, כי פעל על פי מיטב ידיעתו המקצועית ועל פי חובת הנאמנות שלו כלפי המערער (ולא כלפי אמו, שביקשה לנקוט בקו הגנה אחר), ועל כן הוא לא מצא לנכון לטעון בבית המשפט טענות עובדתיות שלא עלו מפיו או טענות משפטיות שלטעמו היו בגדר טענות סרק.

לתגובתו של הסניגור הקודם צורף מכתב מאת סגן הסניגורית הציבורית של מחוז דרום, בו נכתב כי האמור במכתב הסניגור מקובל גם על הסניגוריה הציבורית, וכי כל פעולותיו של הסניגור נעשו במסגרת ייצוג מקצועי, מסור ונאמן למערער.

לטענת בא-כוח המערער, אין באמור במכתבים אלו כדי להמעיט ממשקלה של טענת הכשל בייצוג, שכן לא זו בלבד שהסניגור הקודם לא התייחס לטענות הנטענות כעת ביחס לחומר הראיות, אלא הוא אף ציין כי היה ער "לתהיות שעלו ממנו".

6. לביסוס טענתו לפיה עצת הסניגור היתה שגויה, ביקש בא-כוחו הנוכחי של המערער להגיש ראיות נוספות בשלב הערעור, המקימות, לשיטתו, ספק סביר באשמת המערער.

ביחס לראיות אלו נטען, בין היתר, כי אילו אכן רצח את המנוח היו נמצאים על גופו של המערער או בדירתו כתמי דם - ואלו לא קיימים בתמונות שצולמו בזירת הרצח; כי תמונות שצולמו במצלמת עינית הדלת של אחת הדירות בבנין מתעדות את ההתרחשות לפני ואחרי הרצח, אך מעשה הרצח עצמו לא מתועד, באופן המעורר חשד למחיקת חלק מהתמונות; כי אין התאמה בין הסכין שנתפסה בזירת הרצח לפצעי הדקירה, על פי חוות הדעת הפתולוגית הראשונית; כי מהשחזור שבוצע לאחר הרצח ניתן ללמוד על זיהום החקירה; כי דברים שונים שאמר המערער בחקירתו מלמדים כי פעל ללא כוונה להמית את המנוח; וכי קיימות סתירות בהודעות אשת המנוח שיצאה מביתה למשמע צעקותיו וראתה אותו גוסס למוות.

בדיון שנערך לפנינו, הבהיר בא-כוח המערער, לשאלתי, כי הוא מבקש לבטל את הכרעת הדין, ולהחזיר את התיק לבית המשפט המחוזי על מנת לנהל את התיק מראשיתו. זאת, לאחר שנקבל את הראיות הנוספות שהגשתן מתבקשת כעת, נבחן אותן, ונשתכנע שיש בהן כדי לעורר ספק סביר באשמת המערער, באופן המצדיק להתיר לו לחזור בו מההודיה שמסר (עמ' 11-12 לפרוטוקול הדיון מיום 16.9.2020).

7. בא-כוח המערער הוסיף וטען, כי שגה בית המשפט המחוזי בקבלו את הודיית המערער, שכן גם לאחר מעשה, כאשר הלה לא היה נתון עוד בהתקף פסיכטי, יתכן כי לא היה ביכולתו לזכור האם ביצע את המעשה. לשיטתו, היה על בית המשפט להורות על הגשת חוות דעת פסיכיאטרית נוספת שתבחן את כשירותו של המערער לזכור את האירוע לאחר מעשה.

8. מנגד, טענה המשיבה כי יש לדחות את הערעור, תוך שהדגישה כי המערער "אינו מצוי בנקודת פתיחה רגילה" שכן הוא למעשה מערער על זיכויו בינו.

לגוף הענין, נטען כי המערער לא הוכיח התקיימותן של אחת מהעילות שנקבעו בפסיקה המצדיקות חזרה מהודיה, שכן לא הוכח כי נפל פגם ברצונו החופשי של המערער להודות במיוחס לו ולא הוכח כי התקיים כשל חמור בייצוג המשפטי בבית המשפט המחוזי.

בהתייחס לבקשה להגשת ראיות נוספות במסגרת הערעור, הכוללות למעשה חלק ניכר מחומר הראיות בתיק, נטען כי לא הייתה כל מניעה להגיש את הראיות בערכאה הדיונית וכי המערער נמנע מעשות כן בשל רצונו להודות "ולאור הערכתה המקצועית של הסניגוריה הציבורית" ועתה מבקש בא-כוחו לבחור בקו הגנה אחר ובמסגרת זו התבקשה הגשתן של הראיות הנוספות.

בנסיבות אלה, נטען כי אין הבקשה עומדת באמות המידה שנקבעו בפסיקה למקרים החריגים בהם תתאפשר הגשת ראיות נוספות במסגרת הליך הערעור.

דיון והכרעה

9. סעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי, התשמ"ב-1982 מורנו כי בקשת נאשם לחזור בו מהודיה שמסר בכתב האישום תתאפשר ברשות בית המשפט מימוקים מיוחדים שיירשמו.

סתם המחוקק ולא פירש מהם אותם "נימוקים מיוחדים", אך לאורך השנים נקבעו בפסיקה שלוש עילות מרכזיות אשר בהתקיימן ישקול בית המשפט להתיר לנאשם לחזור בו מהודייתו: פגם ברצון החופשי, כשל בייצוג המשפטי ורצון כן מצד הנאשם בחשיפת האמת העובדתית. יודגש כי הגם שבית משפט זה שב וקבע כי חזרה מהודיה תתאפשר רק במקרים חריגים, רשימת העילות שנמנו לעיל אינה רשימה סגורה (ע"פ 2005/20 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 7 לפסק דינו של חברי השופט נ' הנדל (11.8.2020)).

עוד נקבע בפסיקה כי חזרה מהודיה אשר ניתנה במסגרת הסדר טיעון תותר במקרים חריגים בלבד; וכי יש משמעות למועד בו הוגשה הבקשה, כאשר בקשה לחזרה מהודיה שהוגשה לראשונה לאחר מתן גזר הדין תתקבל רק בנסיבות חריגות אשר בהן מתעורר חשש ממשי כי הנאשם מסר הודיית שווא בניגוד לרצונו החופשי, או מבלי להבין את משמעותה (ע"פ 279/19 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 9 לפסק דיני (25.9.2019); ע"פ 5401/18 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 20 לפסק דיני (5.2.2019)).

10. בענייננו, טענתו המרכזית של המערער היא כי נסיבותיו מקימות את העילה השניה - כשל בייצוג המשפטי - באופן המצדיק להתיר לו לחזור בו מהודייתו ולנהל את משפטו.

בעקיפין טוען המערער גם להתקיימותה של העילה הראשונה - פגם ברצון החופשי בעת מסירת הודייתו; שכן לטענתו לא היה על בית המשפט להסתמך על הודייתו בשל מצבו הנפשי בעת ביצוע העבירה.

אבחן טענות אלו על פי סדרן.

11. כלל נקוט בדינו כי טענת כשל בייצוג תיבחן בזירות רבה ותתקבל רק במקרים מתאימים, בהם הוכח כי האופן בו נוהלה ההגנה גרם לעיוות דין של ממש. המבחן לקיומו של כשל בייצוג שהביא לעיוות דין הוא סיבתי תוצאתי, כלומר על הטוען כי נגרם לו עיוות דין להוכיח כי אלמלא הייצוג הכושל אפשר שתוצאתו של ההליך הייתה משתנה (ראו,

לאחרונה, ע"פ 8507/18 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 80 לפסק דיני (9.9.2020) (להלן: ענין פלוני); ע"פ 8868/11 בגימוב נ' מדינת ישראל, בפסקה 28 (23.8.2012); ע"פ 3371/17 כהן נ' מדינת ישראל, בפסקה 20 (3.7.2018).

בנסיבות דנן, ובניגוד לנטען, לא מצאתי כי נפל פגם בהתנהלות הסניגור הקודם, בוודאי לא כזה שהיה בו כדי לשנות את תוצאת ההליך; ממילא אין בידי לקבל את טענת המערער לכשל בייצוג שגרם לו לעיוות דין של ממש, ואשר בכוחו להצדיק חזרה מהודיה.

12. בניגוד לנטען בערעור, הודיית המערער בעובדות המתוארות בכתב האישום לא נעשתה כלאחר יד ובאופן חפוז. כעולה מתגובת הסניגור, זו נעשתה רק לאחר בחינת מכלול חומר הראיות ולאחר שהסניגור בחן לעומקה את גרסת המערער לאירוע והציג לו את ההשלכות הצפויות מהודייתו במעשה.

בהמשך, במעמד מסירת ההודיה, הקפיד המותב שישב בדיון לוודא כי המערער הבין את משמעות הודייתו, ואף שהמערער אישר כי קרא את כתב האישום, התבקש הסניגור לשוב ולקרוא אותו באוזני המערער, בטרם שב האחרון והודה בכל העובדות המפורטות בו (ראו עמ' 13-14 לפרוטוקול הדיון בבית המשפט המחוזי מיום 2.10.2018). כמתואר בפתיח הדברים, בהמשך אותו דיון, הוסיף ואמר המערער "אני מתחרט חרטה עמוקה על מה שעשיתי. נכנס בי השטן" (שם, בעמ' 16).

13. זאת ועוד. הודיית המערער בבית המשפט מהווה המשך ישיר לגרסה שמסר ולהודייתו במעשה במסגרת חקירת המשטרה. לנוכח זאת, יש קושי ממשי לקבל כעת את טענת בא-כוח המערער, לפיה קו ההגנה שננקט בבית המשפט המחוזי היה בלתי סביר עד כדי כשל בייצוג.

14. ואחרון - והיא העיקר. טענת המערער כי הגנתו נוהלה באופן שגוי, נסמכת על כך שהוא לא "הרוויח" דבר מהודייתו במעשה, ומכאן לשיטתו ראיה לכך שקו ההגנה שננקט היה שגוי. ואולם, כשלעצמי איני מקבל את הקישור הנטען בין בחינת "כדאיות" ההודיה לבין הכשל הנטען בייצוג.

כידוע, אין די בסברה של עורך דין המייצג נאשם בערכאת ערעור, לפיה שגה הסניגור שייצג את אותו נאשם בערכאה הדיונית, כשננקט בקו הגנה מסוים ולא באחר, כדי להצדיק קבלת טענת כשל בייצוג. בדומה, גם הערכתו של עורך הדין החדש כי לו היה ננקט קו הגנה אחר, היה הדבר מועיל יותר לנאשם - אינה מהווה אינדיקציה לכשל בייצוג. הלכה למעשה, ככל שקו ההגנה שנקט בו הסניגור היה לכל הפחות סביר בנסיבות הענין, לא תתקבל טענת כשל בייצוג (ע"פ 4883/11 מרקוביץ נ' מדינת ישראל, בפסקה 35 (21.3.2013); ע"פ 3683/06 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 6 (25.6.2008); ע"פ 10153/07 קייסי נ' מדינת ישראל, בפסקה 22 (30.7.2012)).

הגיונם של הדברים ברור. קבלת ההחלטה על קו ההגנה במשפט פלילי נעשית בהיוועצות משותפת בין סניגור לנאשם, כאשר הנאשם משתף את סניגורו בגרסתו לאירועים המתוארים בכתב האישום נגדו, והסניגור מצידו מציע לנאשם את קו ההגנה המשפטי, על פי מיטב שיקול דעתו המקצועי. לעיתים מתברר כי היה זה קו ההגנה הנכון; ולעיתים, בראיה לאחור, ניתן היה לנקוט בקו הגנה אחר שישרת את האינטרסים של הנאשם בצורה טובה יותר. אך בכך

בלבד אין כדי להוות מחדל או ניהול כושל מצד הסניגור, ולכל היותר מדובר בניהול סיכונים מצד הנאשם וסניגורו. מובן הוא, כי אין לקבל טענה של כשל בייצוג בכל פעם שקו הגנה מסוים שנקט בו סניגור נדחה על ידי בית המשפט והנאשם מורשע בדינו.

הדברים נכונים שבעתיים בנסיבות דנן, בהן חוות הדעת הפסיכיאטרית, שהיתה מקובלת גם על המשיבה, תמכה בקו הגנה של סייג "אי שפיות הדעת", והודיית המערער התיישרה עם הגרסה שמסר בחקירת המשטרה. בית המשפט קיבל את קו ההגנה שננקט, זיכה את המערער בדינו, והורה על שליחתו לאשפוז כפוי.

זאת ועוד, בטענתו להיעדר "כדאיות" ההודיה, מתעלם בא-כוח המערער מהקושי הממשי לטעון טענות עובדתיות חלופיות, האחת - כי המערער ביצע את המעשה אך לא היה שפוי בדעתו, והשניה - כי לא ביצע כלל את המעשה.

15. מסקנתי לפיה לא התקיים במקרה דנן כשל בייצוגו של המערער בערכאה קמא, מובילה מאליה גם למסקנה כי אין להיעתר לבקשה להגשת הראיות הנוספות בשלב הערעור, וזאת אף מבלי להידרש לתוכן.

הלכה היא כי רק במקרים חריגים תתאפשר הגשת ראיות נוספות בערעור (ראו ע"פ 1742/91 פופר נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(5) 289, 296 (1997); ענין פלוני, בפסקה 89 לפסק דיני; לאמות המידה לקבלת ראיות חדשות בערכאת הערעור ראו: יוסף אלרון "קבלת ראיות שלא על פי סדר הדין" המשפט יב 15, 24-30 (2007)).

העובדה שהוחלף סניגור וכי הלה מבקש כעת לנקוט בקו הגנה חדש ולהגיש את הראיות הנוספות כתמיכה בטענותיו אין בה לבדה כדי להצדיק פתיחה מחדש של התיק מראשיתו. כך במיוחד בנסיבות דנן, בהן לא הוגשו כלל ראיות, כך שלמעשה לא מדובר בהגשת ראיות נוספות, אלא בהגשה סלקטיבית של ראיות מסוימות התומכות לשיטת המערער בחפוטו. משלא היתה כל מניעה להגיש את הראיות האמורות בערכאה הדיונית, ומשנדחתה טענת הכשל בייצוג, נשמטת הקרקע מתחת לבקשה זו.

16. ומכאן - לדיון בטענתו הנוספת של המערער, לפיה יש להתיר לו לחזור בו מהודייתו אשר מסר, מאחר שלא הוכח כי הוא היה כשיר למוסרה, בשל מצבו הנפשי. אף שהדבר לא נטען במפורש, נדמה כי המערער מכון בדברים אלו לכך שמתקיימת לשיטתו העילה הראשונה שנזכרה בפסיקה, אשר בגינה עשויה להתקבל חזרה מהודיה, וזאת בנסיבות בהן נפל פגם ברצונו החופשי של נאשם בעת שמסר הודייתו.

שבתי ועיינתי בנימוקי הערעור, והאזנתי ברוב קשב לטענות שהעלה בא-כוח המערער בדיון שנערך בפנינו, ולא מצאתי בהם טענה מפורשת מצד המערער כי הוא לא ביצע את המיוחס לו, וכי הודייתו נמסרה שלא מתוך רצון חופשי. כל שטען בא-כוח המערער בהקשר זה היה, כי משנקבע שהמערער היה נתון בהתקף פסיכופטי בעת האירוע, "אפשרי שלא היתה לו גם בהמשך, כשכבר נמצא שפוי לכאורה, היכולת לזכור אם ביום האירוע אכן דקר את המנוח או לא" (סעיף 43 לעיקרי הטיעון מטעמו).

השערה זו של בא-כוח המערער סותרת את האמור בחוות הדעת הפסיכיאטרית, אשר בה נכתב, כפי שצוטט לעיל, ביחס למצבו של המערער בעת ניהול ההליך בעניינו, כי הוא "מבין את המתרחש בבית המשפט ומזהה את בעלי התפקידים, מכיר ומבין את כתב האישום, מסוגל להבין היטב את ההליך המשפטי, להביא את גרסתו ולשתף פעולה עם בית המשפט", ולאור זאת, כשיר לעמוד לדין (עמ' 9 לחוות הדעת של סגן הפסיכיאטר המחוזי, ד"ר ודים אהרונוביץ, מיום 1.3.2018).

לנוכח דברים מפורשים אלו, ומשלא הוגשה מטעם המערער חוות דעת פסיכיאטרית אחרת אשר לפיה הוא אינו כשיר לעמוד לדין, או שאין לו יכולת לזכור את מעשיו בעת שמסר את הודייתו בבית המשפט, הרי שאין לייחס משקל להשערה שהעלה בא-כוח המערער כעת, שאינה מגובה בראיות כלשהן. יתירה מזאת, מצאתי גם טעם בטענת באת-כוח המשיבה כי לקבלת טענת המערער עשויות להיות משמעויות מרחיקות לכת, שכן על פיה ככלל לא ניתן יהיה לקבל הודאה מנאשם אשר נמצא כשיר לעמוד לדין, בנסיבות בהן לא היה שפוי בדעתו בעת ביצוע המיוחס לו.

מסקנת הדיון היא, שגם בטענת "הפגם ברצון" שהעלה המערער אין כדי להועיל לו, במובן זה שאין בה כדי להתיר לו לחזור בו מהודייתו.

17. בטרם סיום, לא ניתן שלא לומר דבר מה על כאבם של בני משפחת המנוח, הוריו, רעייתו וילדיו הקטנים, כאשר לפתע נעלם מנוף חייהם אבי המשפחה, אדם צעיר, אשר יצא כדבר שבשגרה מביתו, ואיש לא שיער בנפשו כי לא ישוב עוד אליו. חייו של המנוח נגדעו באחת, ללא כל סיבה נראית לעין. דקות ספורות לאחר שיצא מביתו, נזעקה רעייתו למשמע זעקות הכאב שלו מדקירות המערער, ולנגד עיניה נגלה בעלה ברגעיו האחרונים, מתבוסס בדמו. נראה כי מראות קשים אלו ילוו אותה לאורך כל חייה.

18. סיכומם של דברים, לא עלה בידי המערער להוכיח אחת מהעילות שבהתקיימן יותר לו לחזור בו מהודייתו אשר מסר בבית המשפט המחוזי.

אציע אפוא לחברי לדחות את הערעור.

ש ו פ ט

השופט נ' הנדל:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט ע' ברון:

אני מסכימה.

שופטת

הוחלט כאמור בפסק דינו של כב' השופט י' אלרון.

ניתנה היום, י"א בתשרי התשפ"א (30.9.2020).

שופט

שופטת

שופט
